



Blådrossel Foto: Michael Mosebo Jensen

Besøg på Den Arabiske Halvø

Af Michael Mosebo Jensen

Nu ved jeg ikke, om jeg nogensinde fik fortalt mine medrejsende, at det egentlig var en fejl, at vi kom af sted. Ikke fordi selskabet som sådan var upassende – ikke set med vores øjne i hvert fald – men ideen med De Forenede Arabiske Emirater (UAE) og

Oman var affødt af, at jeg havde læst om en nordmand, som ville ned og score en masse VP'ere. Det lød tilpas fascinerende til, at det måtte prøves. Hvad, jeg ikke vidste, var, at nordmænd og danskere af uransagelige årsager ikke har de samme grænser for VP! Nå, men somme tider er fuglene vigtigere - og dem skulle der efter sigende være mange af!

Intro til UAE

Igennem de senere år er det blevet lettere at komme ind i UAE, og vi havde hørt, at hvis vi valgte Dubai som landingsbane, ville vi samtidig kunne få et visum til Oman. Det holdt dog ikke helt stik, for reglerne var lavet om, så vi slet ikke behøvede et visum fra EU til UAE. Det var selvfølgelig fint, men det betød samtidig, at der ikke var nogen, der vidste, hvad reglerne nu var for at få indrejse i Oman. Desuden var alle ligeglade, undtagen måske lige os! Vi holdt spændingen (det gør vi stadig for læseren), indtil vi kom til grænsen til Oman.

Således gik det til, at Søren Bøgelund, Kurt Kaack Hansen, Erik Danielsen og skribenten en februar dag stod med sand mellem tærne og så på Kæmperyer i et land, som var en underlig blanding af futuristiske arkitektoniske himmelskrabere og kvinder i beskyttende lagner fra en svunden tid. Egentlig var det ikke noget land men en samling af 7 emirater uden indre grænser og helt uden kort af den ene eller den anden slags. Da vi spurgte efter et landkort i en ellers velassorteret boghandel, fik vi at vide, at de ikke brugte dem, for de vidste jo godt, hvor byerne lå! Det var et synspunkt, vi ikke havde overvejet. Postkort var der for så vidt heller ingen af, hvilket ikke var et tegn på manglende alfabetisering - den må vel siges at være bedre end i Dannevang, især ifølge den sidste Pisa-undersøgelse! Derimod var det et ypperligt tegn på manglende turisme. Infrastrukturen var ganske veludbygget med fine veje, blankpolerede luksusbiler og benzin til kr. 1,30 literen. Der var behagelige hoteller, hvor man kunne bringe listeprisen betragteligt nedad bare ved at antyde at kigge på den. De lavede ikke selv maden, men havde importeret et væld af gode kokke fra Indien, Pakistan, Syrien, Iran og andre billige steder med en velafprøvet madkultur. Alt sammen perfekt til fuglekiggeri, især da befolkningen var yderst venligsindet og hjælpsom, og samtidig ikke specielt nysgerrige. Ikke noget med 50 unger, der alle med slet skjult videbegær råbte "What's your name?", mens vi granskede kendetegn på Persisk Stenpikker.....

Der var med andre ord lagt op til uhæmmet fuglekiggeri fra før solopgang til tiden blev klar til afterbirding, sådan henad 20-tiden, dog mest bestående af varme eksotiske retter. Ikke fordi landet var tørlagt. Det forlød, at sheiker fra Saudi Arabien tit kom over for at få en lille én i det løsslupne UAE. Det lykkedes da også os ind i mellem at finde en beværtning med afdankede russiske barpiger, der kunne skænke en fad. Eller den aften på det nordomanske kysthotel, hvor vi kunne vælge mellem arabisk og indisk natbar. Mens fire piger stillede sig op på et par skæve brædder og viste mere mave end dans og

solgte blomster til halsende lokale hanhunde og en sømand, bestilte vi en enkelt øl til at skylle det interessante kulturindslag ned med. Nå, det var vel fuglene, vi kom fra.....



Indiske Ellekrage Foto: Michael Mosebo Jensen

Ud på greenen

Vi startede den første dag med en forrygende birdy på Thomas Bjørns hjemmebane – Emirates Golf Course – i form af en farvepalet af Indiske Ellekrager, Små Grønne Biædere og Purpursolfugle. Der var i det hele taget mange fuglearter, der havde søgt tilflugt fra ørkensandet og havde fundet ud af, at dette var et sted, der jævnlige blev vandet. Der var de mere diskrete men eftertragtede Isabellatornskader, Sibirisk Bekkasin, sjov rødbuget race af Husrødstjert (*phoenicuroides*), Indiske Viber og den ekstremt langnæbbede race af Stor Regnspove (*orientalis*). **Vi** var også velkomne på den saftige grønsvær, uden at vi behøvede at forklæde os som caddier.

Næste lokalitet havde også kombinationen af vand og fugle. Vi skulle bare følge strømmen af gule lastbiler til noget så eksotisk som – et rensningsanlæg! En flok Sorte Ibisser tog pænt imod os, og i et under andre himmelstrøg uanseligt slamhul stod et tocifret antal Sumpviber og hyggede sig. En stor sø havde modstået landets evige fordampning og planering og husede de tre første Kamblishøns, UAE havde set, foruden mængder af svømmeænder og Sorthalsede Lappedykkere. Naboen var en venlig farmer med åben låge og kæmpe vandingsanlæg. **Det** gav pibere: Bjergpiber 60, Rødstrubet 50, Markpiber 20, Mongolsk Piber 1, og det blev også på turens sidste dag

stedet, der producerede hele 4 Hedepibere, venligst forevist af en skotte i eksil. Vi byttede med et par Maskevipstjerter (Hvid Vipstjert af racen *personata*). Det var dog nok os, der scorede mest på den handel!



Lille Grøn Biæder Foto: Michael Mosebo Jensen

Egentlig var lyset nu ved at svinde, og den føromtalte afterbirding stod som næste programpunkt; men denne første aften i Dubai måtte vi lade De Stribede Dværghornugler mæske sig i biller først. Ikke fordi vi var konkurrenter, hvad angik menuen; men vi havde hørt, at parken i Dubai ville blive et inferno af gøgl aftenen før fredagsbønnen. Det var åbenbart opvarmning om onsdagen; men det lod ikke til at genere de små hornede ugler, som lystigt dykkede ned i parkens spotlys og åd sig mætte i blændede biller.

Kæmperyler og Krabbeædere

Næste morgen gik det hurtigt med at skifte emirat. Ikke fordi vi blev fordrevet af krigeriske bjergstammer. De næste par emirater mod øst **var** bare ikke større. Desuden var vores mål Al Jazeerah Khor, en vældig lagune, der selv i middagsdøsen fodrede Revhejrer, Ørkenpræstekraver, Mongolske Præstekraver, Saunders Terner, Sandterner, Krabbeædere og Terekkliner. Derimod var livet i buskene på standby. Vi **måtte** tilbage næste morgen, hvor de små tornede krat var blevet livlige af Rosenbrystede Sangere, Asiatiske Ørkensangere og Arabiske Larmdrosler. Ind imellem gik turen til en anden lagune beliggende betænkeligt snært op ad et emirpalads med fotograferingsforbud. Vi var heldige at ankomme med tidevandet, så et af turens absolutte mål kom i hus: Kæmperyle. Ikke bare en enkelt forkølet, som vi ville have dånet over derhjemme, men 38, flankeret af over 200 Ørken- og Mongolske Præstekraver. Længere ude skimtedes en sort-hvid formation i mangroven, som kunne have været Klyder under andre knap så eksotiske himmelstrøg. En Stor Skrigeørn hjalp os med bestemmelsen: 67 Krabbeædere tegnede sig mod himlen. Mens jeg arbejdede lidt med det forbudte digitale udstyr, skulle emiren pludselig luftes. En militærbil standsede og skulle lige til at spørge mindre behageligt, da Kurt snarrådigt skridtede hen til bilen, høfligt strakte hånden frem til hilsen og indledte en vældig venskabelig samtale. Hvilke militærstrategiske vendinger, der udspandt sig i disse kostbare minutter, skal være usagt. Jeg forstod dog Kurts strategi fra en tidligere tur til Egypten og 6 timers forhør af en høflig men bestemt ørkengeneral, så væk røg kamera mm. Finpudsningen af Kæmperylerne måtte udsættes på ubestemt tid; men vi sov på hotel den nat!

Ud på markerne

Næste morgen søgte vi tilbage til markerne. Hamraniyah Fields så måske ikke ud af så meget, andet end et kæmpe stykke landområde reddet fra ørkenen; men det var netop pointen. Det betød igen vand i stride strømme. Skrigefuglene, tornskaderne og duerne flokkedes på trådene, og ind i mellem hoppede en Langnæbbet Piber rundt på et lille pløjet stykke sandjord, en Østlig Nonnestenpikker dukkede op på et stendige, og en Steppehøg afsøgte terrænet. Fra akacien lød en summen som et insekt i brunst. Det var det ikke, men derimod den lokale, lille udvaskede udgave af Gærdesangeren, fint tilpasset det fremherskende Ørkensangerlook fra de andre buske. En flok dromedarer besatte sandvejen en stund, men fortrød så, brød sig nok alligevel ikke om at drage forbi de fire underlige nordboere og skridtede i stedet i haltende pasgang videre over marken. Først da så vi de sammenbundne ben. En Slangeørn afbrød brat enhver strøtanke om dyremishandling, og to Lyse Stenspurve koncentrerede os på ny.

Masafi

Tidligt lørdag morgen kørte vi af sted endog meget tidligt for at nå til Masafi ved solopgang, eller rettere til et mindre bjerglandskab ved Masafi. Målartern var helt klart den uanselige Dværngsanger – nærmest en miniature-udgave af Gransanger med sine kun 9 cm. Dog var den endnu mere vimsende og var så viseligt indstillet, at den kaldte konstant, så vi hele tiden kunne følge den, selv om den ikke altid var lige let at få øje på. Måske var det derfor, at den vækkede så stor opmærksomhed, da den gæstede vores forkælede naboland mod øst det efterår for et par år siden? Nå, tilbage til det trøstende bjerglandskab, hvor der også både var Kratsangere, Nonnestenpikkere, Rødhalede Stenpikkere og Ørkenhøns, inden morgenkaffen kaldte os til marked nede i byen. Den opspilede ko med de tusinder af forventningsfulde fluer inde i dalen forhindrede os hverken i at spise brød til eller tage på gårdbesøg efterfølgende.



Stor Sorthovedet Måge Foto: Michael Mosebo Jensen

Gårdbesøg

På gården var de vist vant til, at fuglekiggere aflagde besøg, for de anså os hverken for at være åbenlyse bærere af svinepest eller mund- og klovsyge. Adgang uden dikkedarer. Turister ser de nok ellers ikke mange af; men der er en skare meget kompetente fuglekiggende eksilvestlige, boende i Dubai og Abu Dhabi, og de har helt klart øje for sådan en gårds fortræffigheder. Det havde fuglene også. Ikke blot Kohejrer, men nok så overraskende Revhejrer havde fundet en symbiose i bedriften, ligesom 6 Hvide

Storke absolut måtte lande i møddingen. Selv den usleste gyllepøl trak vadefugle til turlisten, og hele 94 Indiske Ellekrager fandt vej til bogen, inden vi var færdige. Farmen lå i Dibba, og vi var derved nået ud til østkysten. Det betød forventninger om sjove ternere, Sokotraskarv, Rishejre, Stor Sorthovedet Måge, Steppegulbug og ikke mindst den endemiske race af Grøn Isfugl (*kalbaensis*) det næste halvandet døgn.



Grøn Isfugl Foto: Michael Mosebo Jensen

Aftenstemning ved Khor Kalba

Og vi fik det hele hjem! Det var betagende, at det var så nemt at følge guide-bogens anvisninger om at køre til en bestemt p-plads, stige ud og kigge på en (Kalba) Grøn Isfugl, som der kun er 60 af i verden – også lidt skræmmende! Ikke mindst da vi så, at bagsiden af lokaliteten var ved at blive planeret fuldstændig til fundament for luksusvillaer. Midt i foruroligelsen kom den pudsige grønne isfugl med Anders And-næbbet hen for at pointere, hvad vi kunne gå glip af i fremtiden. Posering på 5 meters afstand i en busk, der knap nok havde sluppet ekkoet af kald fra en Steppegulbug.

Samtidig gik der Rishejrer på rov i floden, og Sodfarvede Måger forsøgte at lokke os på strandtur.



Sodfarvet Måge

Foto: Michael Mosebo Jensen

Strandturen

De importerede indiske fiskere var allerede i gang med at hale terner i land, da vi næste morgen soppede på kanten af Det Indiske Ocean. Hvidkindede Terner, østlige sortnæbbede Fjordterner, Bergius Terner, Bengalske Terner, Hvidskæggede Terner, Tyndnæbbede Måger. De var der jo alle sammen – men oven over dem herskede De Store Sorthovede Måger, såvel i luften som på stranden. Længe før de landede, var de andre fugle forduftet, uden at de behøvede at udøve den mindste aggressive adfærd. Sådan!

Oman

Nu lå Oman lidt længere nede ad stranden – men så nemt skulle det ikke være. Der sad en gammel mand på en stol og trak ethvert forsøg på grænseovergang ud i det uendelige, mens han ihærdigt undlod at forstå engelsk. Det var en offentlig hemmelighed, så vi kørte ind i landet igen, fandt et hotel og nogle gode fuglelokaliteter inde i Oman. Det kan selvfølgelig godt lyde en anelse mærkværdigt, men sagen var, at paskontrollen til Oman i det område ligger 50 km inde i Oman! Det skal man lige tænke på med hensyn til bilforsikring og sådan. Det havde vi gjort ved at købe en ekstra forsikring i Dubai for Oman; men derimod vidste vi ikke, hvad der ville ske ved selve paskontrollen. De blev nok også lidt overraskede – da de så Søren's konfirmationsbillede pryde det ene af de fremstrakte rejsehjemler. Det gjorde vi også. Vi var dog hærdede den morgen, for inden da havde vi lige været en tur tilbage i UAE! Historien var, at vi tidlig om morgenen havde forladt et udmærket ophold i grænsebyerne Al Ain/Buraimi med Lichtensteins Sandhøns, Stor Hornugle, Østlige Kalanderlærker, Sortissede Lærker (pas på udtalen!) og Sibiriske Bekkasiner vel i bagagen og var draget håbefulde mod grænseposten. Morgentågen gjorde det nemt at finde en undskyldning for ikke at bemærke et skur, hvor vi skulle betale for et udrejsestempel. Vi har sikkert også overset et skilt på arabisk. Det er absolut en mulighed. I hvert fald blev vi sendt de 25 km tilbage i tågen, da vi nåede den flotte grænsebygning i Oman. I anden omgang blev vi dog ledt høfligt igennem med et måneds visum på plads i passene.

Intense landbrugsstudier og det der var værre

Det var tid til et nyt gårdbesøg. En uhyre farm med en uhyrlig masse Tyrkerduer stod foran os. Ind imellem de søde kræ skimtedes dog både Steppeviber, Lille Sanglærke og ikke mindst 7 Store Skrigeørne, hvoraf 3 var af den cafe-au-lait inspirerede *Fulvescens-type*. Brunbuget Sandhøne slog virkelig igennem på disse marker med 150 i alt noteret, og så var der introduktion af Steppeørn. Det var dog kun en forsmag, til hvad der ventede.

Sagen var den, at vi lige skulle ned og besøge en losseplads i Omans hovedstad, Muscat. Ja, så langt ud kan man komme som fuglekigger, at man ser den smukkeste by med de flotteste hvide huse og får serveret den lækreste indiske Mulligatawny-suppe, og så ender man med at forfølge fyldte skraldebiler ud til en losseplads, hvor et midebefængt gedeådsel ligger og stinker ret så ilde i 30 graders varme. Men vi var jo ikke alene! Ådselsgribbe, Slangeørne, Kejserørne, Steppeørne, Store Skrigeørne og ikke mindst 3 Øregribbe delte vores glæde – ved begge besøg!

Afsløringen

Tilbage i UAE var det ved at lakke mod enden; men de sidste dage blev det både til en bjergtop (Jebel Hafeet) med Blådrosler, Persiske Stenpikkere, Rødhalede ditto og ikke mindst den længe eftersøgte Hættestenpikker med et næb så langt som en Biæders. Vi var på kamelløbsbanen i Abu Dhabi, hvor vi midt i efterladenskaberne fra de mange stolte dyr havde glæden af en Namaquade. Da mørket havde sænket sig, blev vi inviteret med på en tur i inderbanen og fik fremvist hele 19 Egyptiske Natravne, der sad og blev venligt oplyst af en projektør fra et par eksilenglændere. Derefter gik turen tilbage til Abu Dhabi og vores logi på Zakher Hotel. Mens vi sad på den kinesiske restaurant på den anden side af gaden, gik det pludselig op for os, hvorfor vores to venner ude fra kamelbanen havde haft det brede smil på, da vi nævnte, hvor vi boede. Hotellet havde en såkaldt dobbeltfunktion. Vi så en kvindetype, vi ikke havde set før i dette land – og der var én, der fik ondt i nakken! Det var ikke sømanden! Måske forstår vi nu bedre en hændelse i begyndelsen af vores tur. Vi sidder og spiser i al fordragelighed, da en bil stopper ude foran vores restaurant. Vi når lige at se en ældre mand stige ud, hvorpå tjenerne straks ryger hen og hiver gardinerne for. Det viser sig, at der kommer besøg i restaurantens familieafdeling ved siden af. Med andre ord: manden har taget sin kone med i byen. I et split sekund fornemmer vi øjne i sprækken i det ellers absolutte takkelige sorte slør, så er hun ét med gardinet.....